

kommer mig, at der vil være vundet noget meget Bøfsentligt ved at admittere en saadan Undtagelse fra Reglen om det uafbrudte Ophold, nemlig det, at en Tilbøielighed til at skille sig af med et Individ, vil være i høi Grad hæmmet. Jeg bruger udtryffeligt den Betegnelse, „at skille sig af med“, i Stedet for at „fordrive“, idet der jo som bekendt er to lige effektive Maader at blive af med de Paagjældende paa, nemlig den ene at drive dem bort, og den anden at kjøbe dem bort. At det skulde være saa særdeles vanskeligt at faae Oplysning om disse Fraværelser og om deres Bestaafenhed, tror jeg ikke, thi allerede nu maa man jo søge saadanne Oplysninger. Naar det nu af den Kommune, som trues med at skulle modtage vedkommende Individ, angives, at han vel har været der 6, 7, 8, 9, maaske 10 Aar, men dog med adskillige saadanne smaa Fraværelser, saa bliver det jo akkurat det Samme efter det nuværende System, som efter det af os foreslaaede, nemlig at Bestaafenheden af disse Fraværelser bliver nærmere at belyse (Ufbrydelse). Den ærede Ordfører for Mindretallet bemærkede, „ikke Varigheden“; ja, det er ganske rigtigt, men det er jo netop Ulykken, at nu kan endog den mest kortvarige Ufbrydelse af Opholdet afbryde Erhvervelsen af Forsørgelsesretten, naar kun Ufbrydelsens Bestaafenhed er en saadan, at Vedkommende maa antages at have opgivet sit Ophold i Kommunen. — Jeg tror ikke, at det ærede Medlem for 10de Kreds (Sessen) havde ganske Ret i sine Bemærkninger om Bestaafenheden af det Ophold, som nu begrunder Forsørgelsen, og som ogsaa efter hans System skal begrunde Forsørgelsen. Det kan jo paa ingen Maade siges, at det alene er den faste Bopæl eller den selvstændige Husstand, som det kommer an paa, thi som bekendt erhverve jo ogsaa Individet, der ere i Lyndeforhold, Forsørgelsesret. Jeg tror med temmelig Bestemthed at kunne sige, at Flertallet ved sit Udtryk „Ophold“, ikke har ment Andet eller Mere end det, som den migjældende Lovgivning forstaar derved, og Flertallet har ikke tvivlet om, at naar det brugte det samme Udtryk, som nu allerede i en lang Række har havt Plads i Lovgivningen og fundet sin Fortolkning, maatte det være tilstrækkelig tydeligt, hvad derved mentes.

Jeg maa endnu kun tillade mig en enkelt Bemærkning i Anledning af, hvad den høitærede Indenrigsminister har fremsort. Den høitærede Minister mente, at Fødestedkommunen i Reglen ogsaa vilde være Individets Opholdskommune. Det stiller sig saa heldigt for mig, at man i sin Svær for at godtgjøre Fødestedets Berettigelse ogsaa paa dette Punkt har forsynet mig med et brugbart Materiale til Oplysning om, hvor lidt den høitærede Indenrigsministers Mening om, at Fødestedkommunen i Reglen ogsaa er Opholdskommunen,

er rigtig. Det fremgaar nemlig af de Oplysninger, som dels have foreligget i Pressen og dels paa hvert enkelt Medlems Plads her i Thinget, at i den Kommune, hvor vi for Diebliffet befinde os, ere de 80,000 af de 180,000 Indvaanere ikke fødte i Kommunen (Modsigelse). Jeg kan ikke indstaa for Oplysningens Rigtighed, men det staaar der. For Kjøbstadernes Vedkommende — det er jo alle Kjøbstæderne tilsammen og ikke en enkelt Kjøbstad, hvorom Oplysningerne foreligge — stiller Forholdet sig saaledes, at der for 132,000 Hjemfødslinge er 112,000 som ere fødte udenfor Kjøbstaden, og naar man nu altsaa for den enkelte Kjøbstad til de ligefrem Fremmedfødte vil lægge dem, der ere fødte i andre Kjøbstæder, saa turde det nok hende, at man i alt Fald i flere Kjøbstæder vil komme til det Resultat, at der er ligesaa mange af Kjøbstadens Indvaanere, der ere fødte udenfor Byen som i Byen. Men selv om dette ikke er Tilfældet, og vi ville holde os til det beskiedne Tal af cirka 40 % fremmed Befolkning, saa tror jeg dog i Virkeligheden ikke, at man i alt Fald for Kjøbstadkommunernes Vedkommende — og det er jo de eneste, som jeg har Oplysning om, idet de 11—1200 Landkommuner jo ikke paa den Maade kunne tages en bloc — med Føie kan sige, at Fødestedkommunen i Reglen ogsaa er Opholdskommunen. — Den høitærede Indenrigsminister vilde ikke tillægge noget andet Ophold Betydning i Henseende til Erhvervelsen af Forsørgelsesret end det Ophold, som gaar umiddelbart forud for Trængens Indtrædelse, saaledes at altsaa kun det Opholdssted, paa hvilket den Vedkommende blev trængende, skulde blive hans Forsørgelsessted, vel at mærke, naar han havde opholdt sig der en Klakkelig lang Tid, hvorimod den høitærede Minister ikke vilde tillægge saadanne forudgaaende Opholdssteder, som Individet frivilligt havde valgt, nogen Betydning. Efter hvad der noksom er omtalt her i Salen er imidlertid den Frivillighed, med hvilken Individet har forladt Opholdsstedet, undertiden af en særegen Bestaafenhed. Det er det One. Men dernæst forekommer det mig, at, naar man ikke vil give et forudgaaende Ophold i en Kommune, som Individet frivilligt har forladt, nogen Betydning, saa ser jeg heller ikke, hvorledes man kan komme til at lægge Vægt paa et Fødested, der en given Tid har været Opholdssted, men som ogsaa med samme Frivillighed er forladt af Individet. Paa eet Punkt, men ogsaa kun paa eet Punkt, tror jeg, at Alles Anskuelser mødes, og det er det, at Individet mellem sit 18de og 23de Aar ikke har noget andet Forsørgelsessted end Fødestedet. Det er egentlig det One, som man er enig om foruden det, at Individet indtil sit 18de Aar følger Forældrene, men i den Tid betragtes det jo ikke som